

JAN LAUWERS

&

NEEDCOMPANY

IMAGES OF AFFECTION

Een productie van Needcompany in coproductie met Brugge 2002,

Théâtre de la Ville (Parijs),

Le-Maillon Théâtre de Strasbourg,

in samenwerking met het Kaaitheater (Brussel) en Cultuurcentrum Brugge (Brugge)

Needcompany wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap en de Nationale Loterij

Images of Affection is een voorstelling die gecreëerd wordt naar aanleiding van het 15-jarig bestaan van Needcompany. Meer nog dan in al zijn andere producties zal Jan Lauwers met dit werk alle grenzen opheffen en zijn ambigue relatie met het theater verder onderzoeken.

Na de gitzwarte voorstellingen als de 'Snakesong Trilogy' en zijn Shakespearebewerkingen maakt Lauwers stilaan plaats voor een andere benadering van zijn eigenzinnige theatertaal.

Reeds met de productie 'Morning Song' neemt zijn werk een andere wending. Dood, macht en het ondoorgroendelijke maken plaats voor humor en het burleske.

Met Images of Affection wil hij deze vorm van theater verder ontwikkelen. Genegenheid en hoffelijkheid staan hier tegenover de lelijkheid van geweld en oorlog. Humor als middel om de tragiek te bestrijden.

Door onderzoek, en door het medium in vraag te stellen wil Lauwers een totaal nieuwe code ontwikkelen, een nieuwe toegang tot zijn beelden creëren. Het theater en zijn conventies binnenste buiten keren en alle grenzen opheffen. De onbedwingbare drang om te overschrijden.

VERKLARENDE WOORDENLIJST

Rabbitism (Satyriasis)	Konijnen die neuken tot ze er bij neervallen
Carrot	Engelse vertaling voor wortel, voedsel van konijnen.
Silence	De vijand
Snow	De uitgestrektheid van vrijheid
War	Een permanente staat van zijn, latent aanwezig tijdens Vrede.
Happiness	Dictator, een manipulator, de duivel
The border	De grens, plaats waar scherpschutter zich schuilhoudt
The Seventies	De grote illusie
Chaostheorie	Een manier om het niet-weten te begrijpen, van delen naar het geheel
De paradox van Kreta	Als iemand beweert dat hij liegt, zegt hij dan de waarheid? (Eubulides)

IMAGES OF AFFECTION

“Hou ervan, vertrouw het en laat het met rust.”

DON DELILLO.

Images of Affection is gebaseerd op een leugen.

Een verhaal dat nooit verteld wordt.

Over de waarneming die ingekleurd wordt met denkbeelden.

Denkbeelden die slechts een kopie zijn van de werkelijkheid.

Een reproductie van de waarheid, en de onbedwingbare drang om die te manipuleren.

“En met een mathematische precisie besloten zij het ondoenbare doenbaar te maken.

En ze faalden....natuurlijk.

JAN LAUWERS

Deze voorstelling vertelt het verhaal van een man die in enkele seconden alles verliest wat hij bezit. We volgen de gedachten die zijn denken doorkruisen gedurende dit cruciaal moment waarop alles plots niets wordt.

Een weerspiegeling van de waarneming: genegenheid, gruwel, vernietiging, herinneringen.

De herinnering aan het verleden wordt ongewild toekomst.

Een voorstelling over oorlog. Over alle oorlogen. Ongeveer 400 sinds de tweede wereldoorlog.

Het tragisch verhaal van geluk.

Maar ook dat is onwaar.

Wat we zien is wat er is.

“...en ondanks alles lachte ze nog een laatste keer...”

JAN LAUWERS

Black out.

“Then everything went silent... silent... and this silence... they knew... was their greatest enemy. They knew that this silence should not be. That this silence was not a silence but a threat.

They knew that if they were able to make this silence inaudible... That nothing evil could happen... that they would then be, yes, invincible and would at last be able to reorder the secrets, the mysteries of life.

Reordering, that was the aim.

And with a mathematical precision and a dedication one now only found in very young people, they decided to make the undoable doable. And they failed, of course."

IMAGES OF AFFECTION, JAN LAUWERS

"Ik weet niet waar het artificiële eindigt en de werkelijkheid begint. Het artificiële boeit me. Het glittert en glanst."

ANDY WARHOL

Mike zat met Angie en Lola in de Kebab shop.

Angie werd daar vermoord.

Enkele uren later begon de oorlog.

Mike dacht dat zijn vrouw gedood werd tijdens de eerste bomexplosie.

Maar in feite was ze al dood.

"Het nooit doen is erg opwindend." ANDY WARHOL

Die nacht dat de oorlog begon,

zat Mike met zijn vrienden in de Kebab shop.

Hij dacht dat zijn vrouw gedood werd door de eerste bomexplosie,

maar ze was al een tijdje dood.

"Verspilde ruimte is elke ruimte die kunst bevat." ANDY WARHOL

Mike verloor alles de nacht dat de oorlog begon.

Hij dacht dat de eerste explosie Christine (zijn vrouw) doodde.

Eigenlijk was ze al lang dood.

"Het heeft niet enkel met mijn imago te maken om niet alles te vertellen. Ik vergeet gewoon wat ik de dag voordien gezegd heb en dan moet ik weer iets compleet nieuws verzinnen." ANDY WARHOL

HAPPINESS/ HAPPINNES/ HAPINNESS/ HAPINES/ HAPINNES/....

Het is de gruwel die vriendelijk teruglacht, het is de duivel die langzaam binnendringt en doet alsof er niets aan de hand is. Het is 'happiness' dat zodanig gelukkig wil zijn, en zo obsessief op zoek is naar de uiting ervan dat het iets dwangmatig krijgt. Geluk is dominant.

We zijn gelukkig omdat het zo hoort, omdat geluk een begrip is. Omdat geluk vaststaat en daar niets tegen in te brengen is. Omdat we er altijd naar op zoek zijn. Omdat we denken dat we het gisteren hadden en vandaag niet

meer. Omdat het morgen misschien wegloupt. Omdat we het halsstarrig vasthouden. Omdat geluk geen vrijheid kent. Omdat geluk een leugen is. Omdat geluk geen ademruimte heeft door de te stevige omhelzing. Omdat geluk tegen de wanden van onze oogkassen bonst. Omdat geluk een dictator is die bepaalt wie, waar en wanneer het ons te beurt zal vallen. Omdat geluk heel eenzaam is. Omdat geluk heel ongelukkig moet zijn.

Het is die eeuwenoude zoektocht van de mens naar de ultieme vrijheid die maakt dat we meer en meer in een keurslijf belanden omdat we halsstarrig trachten deze vrijheid te definiëren maar niet de juiste taal vinden.

“Het konijn heeft een rond, kinderlijk gezicht met een platte neus, enorme oorschelpen en ogen die een enigszins hulpeloze uitdrukking hebben. Mensen vinden het leuk om naar een konijn te kijken omdat zijn gezicht ons aan dat van een kind doet denken.”

THE PRIVATE LIFE OF A RABBIT, R. LOCKLEY....

De geschiedenis

Wilde konijnen zijn al enkele jaren bekend. Al onze hedendaagse konijnen stammen af van een klein wild oerkonijn (*Oryctolagus cuniculus*). In de geschreven geschiedenis worden ze omstreeks 1500 v.Chr. voor het eerst vermeld.

In de geschiedenis van het konijn is het verschillende malen voorgevallen dat ze zich zo veelvuldig voortplanten dat van een konijnenplaag gesproken kon worden. Toen er geen enkele bestrijdingsmethode meer hielp, verspreidde men de ziekte myxomatose onder de konijnen. Hierdoor stierven er ontzettend veel konijnen. Nu is dit, wereldwijd, de meest gevreesde konijnenziekte.

Een mannetje onderscheidt zich van het vrouwtje doordat hij soms heftig met de achterpoten stampet en met de onderkant van zijn kin langs allerlei voorwerpen strijkt. Op die manier bakent hij door middel van geur zijn territorium af. Sommige konijnen willen wel eens bijten ten gevolge van hun paarddrift; Vrouwtjes zijn wat dat betreft veel rustiger. De voortplanting loopt over het algemeen zeer voorspoedig.

UIT DE GESCHIEDENIS VAN HET KONIJN

Tekst Vjera Somers, tenzij anders vermeld.

CREDITS

Regie, concept,
tekst en scenografie

Jan Lauwers

In samenwerking met,
en uitgevoerd door

Grace Ellen Barkey, Anneke Bonnema, Einat Tuchman/ Gabriela Carizzo,
Benoît Gob vervangt Dick Crane, Hans Petter Dahl, Misha Downey, Julien
Faure vervangt Timothy Couchman, Kosi Hidama, Tijen Lawton, Maarten
Seghers

Muziek
Lichtconcept
Geluidsconcept
Kostuums
Regie Assistentie
Boventiteling

Hans Petter Dahl, Maarten Seghers, Ray Davies, Fennesz
Jan Lauwers, Joris De Bolle
Dré Schneider
Lot Lemm
Alyse Leigh
Inge Ceustermans

Uitvoering Maskers
en vazen
Fotografie

Philippe Crépain
Maarten Vanden Abeele

Productieleiding
Productie
Coproductie

Luc Galle
Needcompany
Brugge 2002, Théâtre de la Ville (Parijs),
Le-Maillon Théâtre de Strasbourg, in samenwerking met het Kaaitheater
(Brussel) en Cultuurcentrum Brugge

Duur van de voorstelling: 80 minuten

Omwille van de acht verschillende nationaliteiten van de acteurs wordt de voorstelling in het Engels gebracht/
met Nederlandse boventiteling

Needcompany wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap en de Nationale Loterij.

SPEELLIJST

SEIZOEN 2001-2002

PREMIERE Stadsschouwburg Brugge	28 februari 2002
Stadsschouwburg Brugge	1, 2 maart 2002
Kaaitheater, Brussel	6, 7, 8, 9, 13, 14, 15 maart 2002
Théâtre de la Ville, Parijs	4, 5, 6 april 2002
Stadsschouwburg, Leuven	3 mei 2002
deSingel, Antwerpen	23, 24, 25 mei 2002
Deutsches Schauspielhaus in Hamburg	28, 29 mei 2002

SEIZOEN 2002-2003

Kaaitheater, Brussel (Theaterfestival)	30 augustus 2002
Stadsschouwburg Amsterdam, (Theaterfestival)	7 september 2002
Kunstencentrum Vooruit, Gent	27, 28 september 2002
Le-Maillon, Théâtre De Strasbourg	29, 30, 31 januari en 1 februari 2003
Centre Dramatique National, Caen	25, 26 maart 2003
Pact Zollverein, Essen	9, 10 mei 2003

SEIZOEN 2003-2004

Künstlerhaus Mousonturm, Frankfurt	29, 30, 31 augustus 2003
Intercult, Stockholm	10, 11, 12 september 2003
Black Box Teater, Oslo	8, 9 oktober 2003
Teatre Lliure, Barcelona	14, 15 oktober 2003
Theaterfestival Spielart, München	31 oktober 2003
Théâtre 71 / Iles de Danse, Malakoff	28 november 2003
Théâtre de l'Agora / Iles de Danse, Evry	2 december 2003
Maison de la Musique / Iles de Danse, Nanterre	5 december 2003
De Velinx, Tongeren	23 januari 2004
Rotterdamse Schouwburg, Rotterdam	5 maart 2004
New Drama Action Festival, Vilnius	23 mei 2004
The new theatre institute of Latvia /	
New Riga Theatre Riga	13 juni 2004
Baltoscandal International Theatre Festival, Rakverre	16 juni 2004

CURRICULUM VITAE

JAN LAUWERS & NEEDCOMPANY

Jan Lauwers (° Antwerpen, 17 april 1957), theatermaker en beeldend kunstenaar, studeerde schilderkunst aan de Kunstacademie van Gent. Eind 1979 verzamelt hij een aantal mensen rond zich in het Epigonenensemble. In 1981 wordt deze groep omgevormd tot het collectief Epigonentheater zlv (zonder leiding van) dat het theaterlandschap verrast met een zestal theaterproducties. Hiermee schrijft Lauwers zich in in de radicale vernieuwingsbeweging in Vlaanderen begin jaren tachtig en breekt internationaal door. Het Epigonentheater zlv brengt concreet, direct en sterk visueel theater met muziek en taal als structurerende elementen. De impact van Jan Lauwers binnen het collectief vergroot en leidt in 1985 tot de ontbinding van het Epigonentheater zlv en tot de oprichting van Needcompany. Zowel de werking als de acteursgroep zijn uitgesproken internationaal. Elke productie wordt in meerdere talen gespeeld. Needcompany krijgt dan ook al gauw een internationale weerklank. De eerste Needcompany-producties, *Need to Know* (1987) en *ça va* (1989) – waarvoor Needcompany de Mobiel Pegasus Preis kreeg – zijn nog sterk visueel, maar in de volgende producties winnen de verhaallijn en een centraal thema aan belang, hoewel de fragmentarische opbouw behouden blijft. Jan Lauwers' opleiding als beeldend kunstenaar is bepalend voor zijn omgang met het medium theater en leidt tot een eigenzinnige, op velerlei manieren grensverleggende theatertaal, die het theater en haar betekenis onderzoekt.

Eén van de belangrijkste kenmerken van zijn theatertaal is het transparante, 'denkende' acteren en de paradox tussen spelen en niet-spelen. Die specifieke schrijftuur is eveneens terug te vinden in de repertoirestukken (Shakespeare) die hij ensceeneerde, *Julius Caesar* (1990), *Antonius und Kleopatra* (1992), *Needcompany's Macbeth* (1996), *Needcompany's King Lear* (2000) en *Ein Sturm* (2001, Deutsches Schauspielhaus Hamburg). Na de regie van *Invictos* (1991), de monoloog *SCHADE/Schade* (1992) en de opera *Orfeo* (1993), start hij in 1994 de realisatie van een groot project, *The Snakesong Trilogy: Snakesong/Le Voyeur* (1994), *Snakesong/Le Pouvoir* (1995) en *Snakesong/Le Désir* (1996). In 1998 brengt hij de herwerkte versie van de gehele *Snakesong-trilogie* op de planken.

In september 1997 is hij te gast in het theaterluik van Documenta X. Hij creëert er *Caligula* naar Camus, het eerste deel van de diptiek *No beauty for me there, where human life is rare*. Met *Morning Song* (1999), het tweede deel van de diptiek *No beauty...*, winnen Jan Lauwers en Needcompany een Obie-Award in New York. Op vraag van William Forsythe maakt Jan Lauwers, in samenwerking met het Ballett Frankfurt (2000) de productie *DeaDDogsDon'tDance/DJamesDJoyceDeaD*. In 2001 regisseert Jan Lauwers de productie *Kind*, een coproductie van Needcompany en Het Net.

Images of Affection (2002), de voorstelling die gecreëerd werd naar aanleiding van het 15-jarig bestaan van Needcompany, wordt geselecteerd voor het Theaterfestival (2002). Onder de titel *No Comment* (2003) brengt Jan Lauwers drie monologen en een danssolo. Charles Mee, Josse De Pauw en Jan Lauwers schrijven respectievelijk een tekst voor Carlotta Sagna ('Salome'), Grace Ellen Barkey ('De teedrinkster') en Viviane De

Muynck ('Ulrike'). Zes componisten: Rombout Willems, Doachim Mann, Walter Hus, Senjan Jansen, Hans Petter Dahl en Felix Seger schrijven de muziekcompositie voor de danssolo van Tijen Lawton. De thema's uit de voorstelling zijn de thema's die Jan Lauwers al sinds het begin van zijn werk bij de Needcompany herformuleert en herdefinieert: geweld, liefde, erotiek en dood. Een verzameling van enkele duizenden etnologische en archeologische objecten die Jan Lauwers' vader heeft nagelaten, is de aanzet om het verhaal te vertellen van Isabella Morandi in de voorstelling *Isabella's room* (première 9 juli 2004 op het theaterfestival te Avignon). Negen performers onthullen samen het geheim van Isabella's kamer met als centrale figuur de monumentale actrice Viviane De Muynck.

Jan Lauwers heeft ook een aantal film- en videoprojecten op zijn naam staan, waaronder *From Alexandria* (1988), *Mangia* (1995), *Sampled Images* (2000) en *C-Song* (2003). Tijdens de zomer van 2001 maakt Lauwers zijn eerste langspeelfilm *Goldfish Game*. Op vraag van curator Luk Lambrecht neemt Jan Lauwers vervolgens ook deel aan een tentoonstelling voor beeldende kunst Grimbergen 2002 waarvoor negen kunstenaars in situ een werk maakten (o.m. Thomas Schütte, Lili Dujourie, Job Koelewijn, Atelier Van Lieshout, Ann Veronica Janssens...).

JAN LAUWERS & NEEDCOMPANY

- 1987 Need to Know
première: 24 maart, Mickery, Amsterdam
- 1989 ça va
première: 18 maart, Theater Am Turm, Frankfurt
- 1990 Julius Caesar
première: 31 mei, Rotterdamse Schouwburg
- 1991 Invictos
première: 18 mei, Centro Andaluz de Teatro, Sevilla
- 1992 Antonius und Kleopatra
première: 14 februari, Theater Am Turm, Frankfurt
- 1992 SCHADE/schade
première: 21 oktober, Theater Am Turm, Frankfurt
- 1993 Orfeo, opera van Walter Hus
première: 23 mei, Bourschouwburg, Antwerpen
- 1994 The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Voyeur
première: 24 maart, Theater Am Turm, Frankfurt
- 1995 The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Pouvoir
(Leda)
première: 11 mei, Dance 95, München
- 1996 The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Désir
première: 6 november, Kanonhallen, Kopenhagen
- 1996 Needcompany's Macbeth
première: 26 maart, Lunatheater, Brussel
- 1997 Caligula, No beauty for me there, where human life is rare, part one
première: 5 september, Documenta X, Kassel
- 1998 The Snakesong Trilogy, herwerkte versie met live muziek
première: 16 april, Lunatheater, Brussel
- 1999 Morning Song, No beauty for me there, where human life is rare, part two
première: 13 januari, Lunatheater, Brussel
- 2000 Needcompany's King Lear
première: 11 januari, Lunatheater, Brussel
- 2000 DeaDDogsDon'tDance/ DJamesDjoyceDeaD
première: 12 mei, Das TAT, Frankfurt

- 2001 Ein Sturm
première: 22 maart, Deutsches Schauspielhaus in Hamburg
- 2002 Images of Affection
première: 28 februari, Stadsschouwburg Brugge
- 2003 No Comment
première: 24 april, Kaaitheater Brussel
- 2004 Isabella's room
première: 9 juli, Cloître des Carmes, Festival d'Avignon

Grace Ellen Barkey

Grace Ellen Barkey, geboren in Surabaya, Indonesië, studeerde dansexpressie en moderne dans in de Theaterschool in Amsterdam. Ze werkt na haar opleiding als actrice en danseres. Ze choreografeert verscheidene producties alvorens ze in 1986 Needcompany vervoegt en vaste choreografe wordt van het gezelschap. Grace Ellen Barkey realiseert de choreografieën van Need to know (1987), ça va (1989), Julius Caesar (1990), Invictos (1991), Antonius und Cleopatra (1992) en Orfeo (1993). Daarnaast acteert ze tevens in een aantal van deze producties alsook in The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Voyeur (1994), Caligula (1997), Needcompany's King Lear (2000), Images of Affection (2002) en No Comment (2003). Ze maakt deel uit van de cast in Goldfish Game (2002).

Sinds 1992 bouwt ze met haar eigen enceneringen gestaag een succesvolle internationale carrière uit. Theater Am Turm in Frankfurt coproduceert haar eerste voorstellingen One (1992), Don Quijote (1993) en Tres (1995). Needcompany-producties zijn Stories (Histoires/ Verhalen) (1996), Rood Red Rouge (1998) en Few Things (2000). Deze laatste productie wordt zowel in eigen land als internationaal zeer enthousiast onthaald. (AND) (2002) is haar zesde productie die infrastructureel ondersteund wordt door Needcompany. Met (AND) overschrijft choreografe Grace Ellen Barkey met onweerstaanbare flair alle grenzen van het theater, de dans en de muziek.

Anneke Bonnema

Van 1982 tot 1986 liep de Nederlandse Anneke Bonnema theaterschool te Amsterdam. Ze realiseert verschillende theatervoorstellingen en schrijft een groot aantal theaterteksten waaronder De bomen het bos, gerealiseerd met theatergroep Nieuw West, en Tegenmaat. Sinds 1995 werkt ze samen met Hans Petter Dahl in de performancegroep L & O Amsterdam. Ze creëren verschillende voorstellingen waaronder de love-show Tantra & Western, de Sing-Dance reeks # 1 tot en met 3, met onder andere de meditatieve happening Made in Heaven – Sing-Dance #2 – en de multidisciplinaire performance Post coitum omne animal triste est, met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werken ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maken zij een coproductie met Bak-Truppen Good Good Very Good. Zij maken een duo-voorstelling waaruit Nieuw Werk en Shoes and Bags (2003) ontstaan. De aanleiding voor Shoes and Bags is de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis Maison Dahl Bonnema.

Needcompany's King Lear (2000) is Anneke Bonnema's eerste productie met Jan Lauwers. Sindsdien is ze ook te zien in Images of Affection (2002) en Goldfish Game (2002). In No Comment (2003) vervangt ze Carlotta Sagna. Ze heeft reeds verschillende teksten geschreven, waaronder teksten voor Needlapb en fragmenten voor Isabella's room (2004).

Gabriela Carrizo

Gabriela Carrizo, geboren in Argentinië, volgde een dansopleiding aan het Ballet Universitario Cordoba, Argentina. Vervolgens reist ze naar Frankrijk waar ze samenwerkt met Caroline Marcade Elan noir, Alain Francon La vie Parisienne en Jean Luc Boutte Adriannne lecouvreur. In 1994 is ze te zien in een productie van Enzo Pezella Si par une nuit. Sinds 1997 werkt ze samen met Alain Platel en is ze te zien in verschillende producties van Les Ballets C. de la B. waaronder La Tristeza complice en Iets op Bach.

Gabriela choreografeert ondertussen ook haar eigen werk Portrait interieur, Caravana en Bartime. In Images of Affection (2002) werkt zij voor het eerst samen met Needcompany.

Hans Petter Dahl

Hans Petter Dahl was van 1987 tot 1995 verbonden aan het Noorse gezelschap Bak-Truppen. In 1995 richt hij, samen met Anneke Bonnema, de performancegroep L & O Amsterdam op. Zij creëren verschillende voorstellingen waaronder de love-show Tantra & Western, de Sing-Dance reeks # 1 tot en met 3, met onder andere de meditatieve happening Made in Heaven – Sing-Dance #2 – en de multidisciplinaire performance Post coitum omne animal triste est, met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werken ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maken zij een coproductie met Bak-Truppen Good Good Very Good. Zij maken een duo-voorstelling waaruit Nieuw Werk en Shoes and Bags (2003) ontstaan. De aanleiding voor Shoes and Bags is de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis Maison Dahl Bonnema.

Met Needcompany's King Lear (2000) werkt hij voor het eerst samen met Jan Lauwers. Sindsdien is hij ook te zien in Images of Affection (2002) en Goldfish Game (2002). In No Comment (2003) is hij één van de zes componisten. Hij componeert ook muziek voor Needlab.

Misha Downey

Misha Downey werd geboren in Leicester, Groot-Brittannië. Van 1989 tot 1992 volgt hij lessen aan de London Contemporary Dance School. Na zijn opleiding is hij medeoprichter van de Bedlam Dance Company onder leiding van de choreograaf Yael Flexer. Misha Downey werkt mee met het dansgezelschap Adventures in Motion Pictures aan de productie De Notenkraker en danst in de Harlemations Dance Company van de choreograaf Bunty Matthias. In januari 1994 vervoegt hij het dansgezelschap Rosas in Brussel, waar hij deelneemt aan de creatie Kinok en Amor constante más allá de la muerte, en ook betrokken is bij de hernemingen van Toccata. Voordat hij zich bij Needcompany aansluit, danst hij eveneens bij de choreograaf Mattheuw Bourne Het Zwanenmeer.

Misha Downey danst voor het eerst bij Needcompany in de productie Rood Red Rouge (1998) van Grace Ellen Barkey en is later ook te zien in Few Things (2000). De samenwerking met Jan Lauwers begint met de deelname

als acteur aan de herneming van Caligula en als danser/acteur aan Morning Song. Hij is ook te zien in Lauwers' Shakespeare bewerking Needcompany's King Lear (2000), Goldfish Game en Images of Affection (2002).

Julien Faure

Julien Faure, geboren in Frankrijk, studeerde van 1995 tot 1998 een kunstopleiding aan het INSAS te Brussel. Na zijn studies werkt hij samen met Pierre Droulers aan de creatie Multim in Parvo (1998), een voorstelling in opdracht van het KunstenFESTIVALdesArts. Hij werkt vervolgens met verschillende choreografen als Karin Vyncke, Julie Bougard, Jean-François Duroure en Cie Osmosis. In 2001 maakt hij zijn choreografie Stamata #1-Et si demain voit le jour.

Voor de productie (AND) (2002) van Grace Ellen Barkey, werkt hij voor de eerste maal samen met Needcompany. In Images of Affection (2002) vervangt hij Timothy Couchman.

Benoît Gob

Benoît Gob studeerde schilderkunst aan de kunstacademie van Luik, waarna hij zijn studies verder zette aan het INSAS te Brussel. In 1998 vervoegt hij het dansgezelschap Ultima Vez van Wim Vandekeybus en danst mee in verschillende producties als The day of heaven and hell, In spite of wishing and wanting and Inasmuch as life is borrowed.

Hij werkt voor het eerst samen met Needcompany in (AND) (2002) van Grace Ellen Barkey & Needcompany. Hij vervangt Dick Crane in Images of Affection (2002).

Kosi Hidama

Na een carrière van zes jaar bij het Tokyo Ballet, komt Kosi Hidama naar België waar hij zich aansluit bij het gezelschap van Michelle-Anne De Mey. Hij danst in Sonata 555 en is betrokken bij de creatie van Pulcinella. In 1994 sluit hij zich aan bij Rosas, het gezelschap van Anne-Teresa De Keersmaeker, en danst mee in o.a Amor Constante, Màs alla de la Muerte, Verklärte Nacht, Woud, en in de hernemingen van Kinok en Mozart Concert Arias, un moto di gioia. In 1998 danst hij mee in de productie L'air, du vent van Compagnie Pierre Droulers.

Als choreograaf start Kosi Hidama in 1995 met 3 pieces for Clarinet Solo. De laatste jaren is hij voornamelijk werkzaam in Yokohama, Japan. Binnen de context van de workshop A.S.K., georganiseerd door de prestigieuze Kanagawa Arts Foundation, creëert hij zijn eerste groepschoreografie Present Present (1997). Kort daarna creëert hij L.S.D.S. op muziek van George Van Dam en Ryoji Ikeda die speciaal voor deze creatie werd gecomponeerd. Uit deze productie ontstond een tweede voorstelling With Violence of gravity, elegance of fall.

In 2000 komt hij bij Needcompany terecht als vervanger van Eduardo Torroja in de herwerking van Few Things

van Grace Ellen Barkey. Hij is ook te zien in haar laatste voorstelling (AND). Daarnaast is hij danser / acteur in Images of Affection (2002), een creatie van Jan Lauwers & Needcompany.

Tijen Lawton

Tijen Lawton is geboren in Wenen uit een Britse vader en een Turkse moeder. Ze is grootgebracht in Oostenrijk, Italië en Turkije en kwam uiteindelijk in Groot-Brittannië terecht. In Londen volgt ze een dans- en muziekopleiding aan The Arts Educational School van 1984 tot 1988 en van 1988 tot 1991 aan de London Contemporary Dance School. In 1989 is ze gedurende één jaar uitwisselingsstudent in de prestigieuze Julliard School in New York. Ze volgt verschillende stages/workshops voor dans in Parijs en Istanbul.

In 1991 richt ze mee Foco Loco op, een gezelschap dat zich toespitst op onderzoek en ontwikkeling van dans in alle domeinen. In 1992 sluit ze zich aan bij Emma Carlson & dancers en toert met de voorstelling Inner Corner doorheen Groot-Brittannië en Duitsland. In 1996 komt ze naar Brussel om mee te werken aan verschillende creaties van Pierre Droulers: Les Beaux jours (1996), Lilas (1997) en Multim in Parvo (1998), gevolgd door internationale tournees. Ondertussen maakt ze ook haar eerste choreografieën: Les Petites formes (1997) dat bestaat uit Je n'ai jamais parlé, Les Beaux jours en Plus fort que leurs voix aiguës (1998).

De samenwerking met Jan Lauwers begint met de deelname als acteur / danser aan de herneming van Caligula (1997) en Morning Song (1999). Sindsdien is ze een vaste waarde in de producties van Needcompany. Ze is onder andere te zien in Needcompany's King Lear (2000), Images of Affection (2002), Goldfish Game (2002) en No Comment (2003). Ze danst ook in Few Things (2000) en (AND) (2002) van Grace Ellen Barkey en Needcompany.

Maarten Seghers

Maarten Seghers studeerde theaterregie aan het RITS te Brussel. Tegelijkertijd creëert hij zijn eigen werk (theater en composities). In 2001 maakt hij met de theatergroep d a e m m e r u n g de voorstelling Angel Butcher.

Images of Affection (2002) is zijn eerste productie als performer bij Needcompany. Voor No Comment (2003) verzorgt hij de muziek. Hij is zowel acteur, danser als muzikant in de voorstelling (AND) (2002) van Grace Ellen Barkey. Voor Unauthorized portrait (2003), een film door Nico Leunen over Jan Lauwers, componeerde hij de muziek.

Einat Tuchman

Einat Tuchman is geboren in Israël, waar zij een dansopleiding gevolgd heeft aan de Kibbutz Dance Company. Vervolgens volgt zij een opleiding aan de Rotterdamse Academie voor Dans, te Nederland, en werkt zij met de Tolada Dance Company. Sinds 1997 werkt zij met Alain Platel. Zij neemt deel aan de voorstelling Iets op Bach.

Einat heeft reeds eigen choreografieën gecreëerd waaronder Retro Stries, Gumia en samen met Gabriela Carrizo en Frank Chartier Caravan en Bartime.

In Images of Affection (2002), haar eerste samenwerking met Needcompany, vervangt zij Gabriela Carrizo.

RECENSIES

DE MORGEN

JAN LAUWERS EN NEEDCOMPANY BRENGEN 'IMAGES OF AFFECTION' IN BRUGGE

Bikkelharde konijnen brengen een aanslag op de rede

[Tom Rummens, 02/03/02]

Needcompany's nieuwe productie werd unaniem aangekondigd als een voorstelling die het vijftienjarige bestaan van het gezelschap rond Jan Lauwers moest vieren (DM 28/2). Het is dan ook een productie geworden die barstte van de referenties aan Lauwers' vroegere theaterwerk.

Brugge Van onze medewerker Tom Rummens

Zo is er een danseres die net dezelfde positie aannam als de vrouw in *Caligula* (1997). Er is het bekende beeld van de opgestapelde vazen, het hoofddekseel dat belegd is met fruit. En er is een erg kort maar zeer letterlijk beeld uit *Morning Song* (1999), waarbij een danser het hoofd van een danseres op pointes tussen zijn handen geklemd houdt.

Ook wat de verhouding tussen dans, theater en muziek betreft, roept deze voorstelling herinneringen op aan *Morning Song*. Vooral de dansscènes zijn buitengewoon geraffineerd. Zo is er een zeer kort maar uiterst energiek duet dat zich afspeelt op de scheidslijn tussen scène en coulissen. Een letterlijk marginale scène dus, en precies door die marginaliteit geeft ze aan hoe Lauwers' theatertaal functioneert: met weinig eenheid en heel veel gevoel voor het subtielste detail. Een versplinterde taal die het statuut van de waarneming en de rede voortdurend aan een kruisverhoor onderwerpt.

De voorstelling is opgebouwd omtrent een schijnbaar dun verhaaltje over een man wiens vrouw om het leven kwam bij een ontploffing in een kebabshop, net voor de oorlog begon. Het is niet duidelijk of ze gestorven is door de ontploffing of door de eerste bomexplosie van de oorlog. Dat verhaal wordt tijdens de voorstelling vanuit verschillende perspectieven verteld. Wat overblijft is vooral een aanval op de rede van de toeschouwer, die al dan niet gewild op zoek gaat naar eenduidigheid en consistentie. *Images of affection* gaat over de lichtzinnige wijze waarop mensen met dood en geweld kunnen omspringen. Wanneer op de scène een 'levend' personage aan een 'dood' personage vraagt of hij niets mist nu hij dood is, antwoordt hij uiteindelijk: 'Jawel. Zakken in mijn broek. Het is een vreemd gevoel, zo zonder broekzakken.' Lauwers voert een queeste naar een bevreedend maar bloedstollend evenwicht tussen het loodzware pessimisme van geweld, oorlog, ongeluk en de dood enerzijds, en de ondraaglijke lichtheid als antwoord op dat pessimisme anderzijds. Beide componenten zijn onafscheidelijk. Die tweestrijd wordt in *Images of affection* het best verduidelijkt aan de hand van het beeld van de konijnen. Het konijn staat voor de affectie uit de titel van het stuk. Maar de maskers van konijnenkoppen zijn

gemaakt uit het bikkelharde materiaal waarmee ook kernkoppen en kogelvrije vesten worden gemaakt. Ook in dat opzicht heeft de dubbelzinnigheid de bovenhand. En zo is dit in elk detail een voorstelling over de leugen, het bedrog, de waarneming die ons bedot.

Hou ervan, vertrouw het en laat het met rust, zo luidt de boutade uit boek *Underground* van Don DeLillo, die Lauwers als leidmotief voor deze voorstelling gekozen heeft. Wie deze weinig evidente houding tegenover zijn theater durft aan te nemen, ziet in dat het, ondanks alle fragmentatie, een bijzonder consequente vorm van theater maken is.

De Standaard

Een Januskop vertelt

[Geert Sels, 06/03/02]

THEATER Van onze redacteur Geert Sels

Wanneer liegt een leugenaar? Dick Crane laat er zich niet meteen op betrappen in *Images of affection*. Van bij de begroeting probeert de acteur het publiek voor zich in te nemen, maar ondergraaft hij elke geloofwaardigheid door zichzelf een leugenaar te noemen. Is daardoor zijn relaas vals, over een aanslag waarbij een man zijn dierbaren verliest? Het zou nochtans waar gebeurd kunnen zijn. Of komen veeleer de afzonderlijke scènes in het vizier, waarin hij als een januskop overspringt van these naar antithese.

Nog geen vijf minuten ver is deze productie van *Needcompany* en je staat al op een ijspiste.

Nochtans suggereert het aangebleven zaallicht dat er veel medeplichtigheid is tussen de aanwezigen, spreken de performers het publiek vriendelijk toe en klinken er herkenbare hitjes die je entertainen. Regisseur Jan Lauwers speelt een perfide spel door je eerst te verleiden en je vervolgens het deksel op de neus te gooien. Door een sfeer van bonhomie te creëren, maar je nooit te bevrijden van een sluimerend onbehagen.

Er spreekt een gelouterd mensbeeld uit deze voorstelling. Montere liederen lijken er niet aan te tornen dat elk goedvoelen prompt onderuitgehaald wordt. Zoals ze in de coulissen almaar terug torens beginnen te bouwen als de vorige omver gevallen is. De mythe van Sisyphus zou een leidraad kunnen zijn, maar in plaats van een beproeving zien we hier veeleer de verzoening met het aards bestaan.

De uitersten van dat bestaan vormen het kader waarin Lauwers zijn voorstelling heeft ondergebracht. Het beginbeeld: een man en een vrouw verstrengeld in een innige omhelzing. De liefde, jawel, begin van leven, maar

in de westerse cultuur tevens het begin van de zonde. Zelfs in de kleinste kiem zitten twee tegenwerkende helften vervat. Het eindbeeld: de elf uitvoerders die hun narrige helmen met konijnenoren afzetten en ze op een rij voor het publiek plaatsen. De ultieme berusting. Geen strijd, geen beweging meer.

Met *Images of affection* probeert Needcompany vriendjes te worden met het leven.

Lichtvoetig en van een mildheid die in vijftien jaar Needcompany nooit voorkwam, snijdt de groep hier een parcours aan voor de komende jaren. Voordien liet Lauwers zich kennen als absoluut estheet of radicaal tot in de ondergang. Zijn laatste producties speelden zich overwegend in het duister af en eindigden op een cathaclysm. Met het licht en de gloed van nu sluipt er iets hoopvols in het werk binnen, weliswaar telkens afgeblokt door iemand die te sceptisch is om er zich aan over te geven. De toestand is hopeloos, maar niet ernstig.

Volop puttend uit muziek, dans en tekst slagen de makers erin om met veel kunde variaties aan te brengen in ritme, kracht en blikrichting van de voorstelling. Met als extraatje knipogen naar vroeger werk, zoals de opsomming van jaartallen en oorlogen, het optrekken van kunstige torens, Grace Ellen Barkey in een oosterse dans, de verwijzingen naar "my dead wife". Zelfs in het gebruik van de muziek, de verstilde hitjes van The Kinks met ontstemmende bruitage eronder, zit een verwijzing naar wat The Residents deden in *King Lear*. *Images of affection* is een poging om vriendjes te worden met het leven ook al schopt het soms. Het is vrolijk, het is nijdig, en hoe het uitdraait, weet je nooit.

NEEDCOMPANY

Hooikaai 35 B-1000 Brussel
tel +32 2 218 40 75 fax +32 2 218 23 17
www.needcompany.org

Contact

Zakelijke en algemene leiding: Christel Simons / christel@needcompany.org / + 32 477 66 34 66

Assistent zakelijke leiding: Thijs De Ceuster / thijs@needcompany.org

Planning, verkoop en public relations: Inge Ceustermans / inge@needcompany.org / + 32 495 27 17 24

Productieleiding: Luc Galle / luc@needcompany.org

Assistent regie en dramaturgie: Elke Janssens / productie@needcompany.org